

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213613
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213613.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. februára 2015, č.k. 12C/106/2012-181 a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 5. októbra 2012, č.k. 12C/106/2012-8, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po spojení vecí zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,240 Eur (vec sp. zn. 12C/106/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur (vec sp. zn.12C/109/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 Eur (vec sp. zn. 12C/110/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur (vec sp. zn. 12C/111/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur (vec sp. zn. 12C/117/2012) z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v exekučnom konaní z dôvodu oneskoreného rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. V konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, avšak v predmetnom

období súd nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Pri druhom predpoklade zodpovednosti štátu za škodu, existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a zhodnotil, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Zdôraznil, že tvrdenia o vzniku ujmy boli len v hypotetickej rovine, pri neakceptovateľnosti paušálnej výšky ujmy za jeden rok.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal. Navrhovateľ opätovne poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevidel dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred

súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolačný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolačný súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd nedodrжал Exekučným poriadkom stanovenú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora Nakofko v porovnaní so súčasnou právnou úpravou zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, prvostupňový súd vzhľadom na nedodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, správne považoval za splnenú podmienku existencie nesprávneho úradného postupu súdu.

Navrhovateľ však v konaní relevantným spôsobom nepreukázal, že by mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu pritom zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže výšku škody v tom- ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľa v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľa zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľa v rôznych oblastiach jeho pôsobenia, a to predovšetkým na jeho dobrú povesť. Navrhovateľ ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia neodložil relevantnými dôkazmi.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania možno považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadísk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

V danej veci navrhovateľ svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľa na prerokovanie veci pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 10.7. 2013, II. ÚS 392/2013-9 odpadol dôvod, pre ktorý navrhovateľ žiadal pojednávanie odročiť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom v priebehu konania bolo podľa § 16 ods. 1 O.s.p. rozhodnuté nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 10. 2012, č. k. 6NcC/276/2012-19, ktorým nebola zákonná sudkyňa JUDr. Viera Sládečková vylúčená z prejednávania a rozhodovania každej zo spojených vecí a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Rovnako neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces. Zo spisu je zrejmé, že právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo spolu s predvolaním na pojednávanie riadne doručené aj poučenie podľa § 101 ods. 2 a 120 ods. 4 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že manudukačná (poučovacia) povinnosť zo strany súdu sa v zmysle ust. § 5 ods. 2 O.s.p. nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného advokátom. Navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca si tak mal a musel byť vedomý následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Navyiac odporca sa predmetného pojednávania konaného dňa 13.02. 2015 rovnako nezúčastnil a jeho vyjadrenie k veci samej bolo navrhovateľovi riadne doručené ešte dňa 13. 03. 2014, t. j. spolu s predvolaním na predchádzajúce pojednávanie, čo však uniklo navrhovateľovej pozornosti. Navrhovateľ bol preto riadne a s dostatočným predstihom informovaný o obrane odporcu v spore a nič mu nebránilo zaujať k nej stanovisko. Bezdôvodnou neúčast'ou na pojednávaní, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, si sám navrhovateľ zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust.

§ 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah príslušných exekučných spisov Okresného súdu Bratislava III, ktorých oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napadnutým uznesením zo dňa 5. októbra 2012, č. k. 12C/106/2012-8 súd prvého stupňa navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie námietky zaujatosti vo výške 66,- € podľa položky 17a sadzobníka súdnych poplatkov dospejúc k záveru, že vecné oslobodenie sa nevzťahuje na poplatkovú povinnosť za námietku zaujatosti.

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť. Namietal, že vo veci nepodal námietku zaujatosti; v žalobe poukázal na skutočnosť, že sudcovia konajúceho súdu sú vylúčení pre pomer k veci a účastníkom konania. Poukázal tiež na vecné oslobodenie predmetného konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., dospel pritom k záveru, že odvolanie dôvodné nie je.

Súčasťou návrhu navrhovateľa vo veci samej je aj konštatovanie, že ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi navrhovateľom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Pridelenie veci niektorému zo sudcov daného súdu by porušilo právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Vzhľadom na pomer sudcov súdu k veci a k účastníkom konania navrhovateľ žiadal v zmysle § 12 O.s.p. rozhodnúť o prikázaní veci inému súdu.

Prikázanie veci podľa ust. § 12 ods. 1 O.s.p. inému súdu prichádza do úvahy len vtedy, ak súd nemôže vo veci konať, lebo jeho sudcovia sú vylúčení. Delegácia nutná v zmysle tohto zákonného ustanovenia je viazaná na ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplývajú skutočnosti zakladajúce dôvod, pre ktorý je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Navrhovateľ vo svojom návrhu žiadal, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. To znamená, že uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu v zmysle § 14 a § 15a O.s.p. Navrhovateľovi vznesením námietky zaujatosti v zmysle Položky 17a sadzobníka súdnych poplatkov vznikla poplatková povinnosť vo výške 66,-€, a to bez ohľadu na vecné oslobodenie predmetného konania.

O vylúčení v tomto zmysle možno však rozhodovať len vo vzťahu ku konkrétnej osobe sudcu resp. sudcov, ktorí sa podieľajú alebo môžu podieľať na prejednávaní a rozhodovaní veci. Prípadná zaujatosť je výsledkom osobného vzťahu sudcu k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, preto je tento pomer potrebné zisťovať individuálne u každého sudcu zvlášť. Vzhľadom k tomu Krajský súd v Bratislave (§ 16 ods. 1 O.s.p.), pokiaľ rozhodoval o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, resp. všetkých, ktorí sú podľa rozvrhu práce určení na prejednávanie občianskoprávných vecí, rozhodoval nad rozsah zákonnej povinnosti resp. potreby, keď pre zistenie neexistencie podmienok pre nutnú delegáciu postačuje už len zistenie, že nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený ten sudca okresného súdu, ktorý má podľa rozvrhu práce prejednať a rozhodnúť predmetnú vec. V danom prípade navrhovateľ uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, nedošlo k ich vylúčeniu z rozhodovania veci a následnej potrebe nutnej delegácie veci, čo nakoniec navrhovateľ podanou námietkou sledoval. Navrhovateľom vznesená námietka zaujatosti tak nebola uplatnená odôvodnene,

neboli preto splnené podmienky pre prípadné vrátenie zaplateného súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti.

Z vyššie uvedených dôvodov neostalo odvolaciemu súdu než uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.